

+

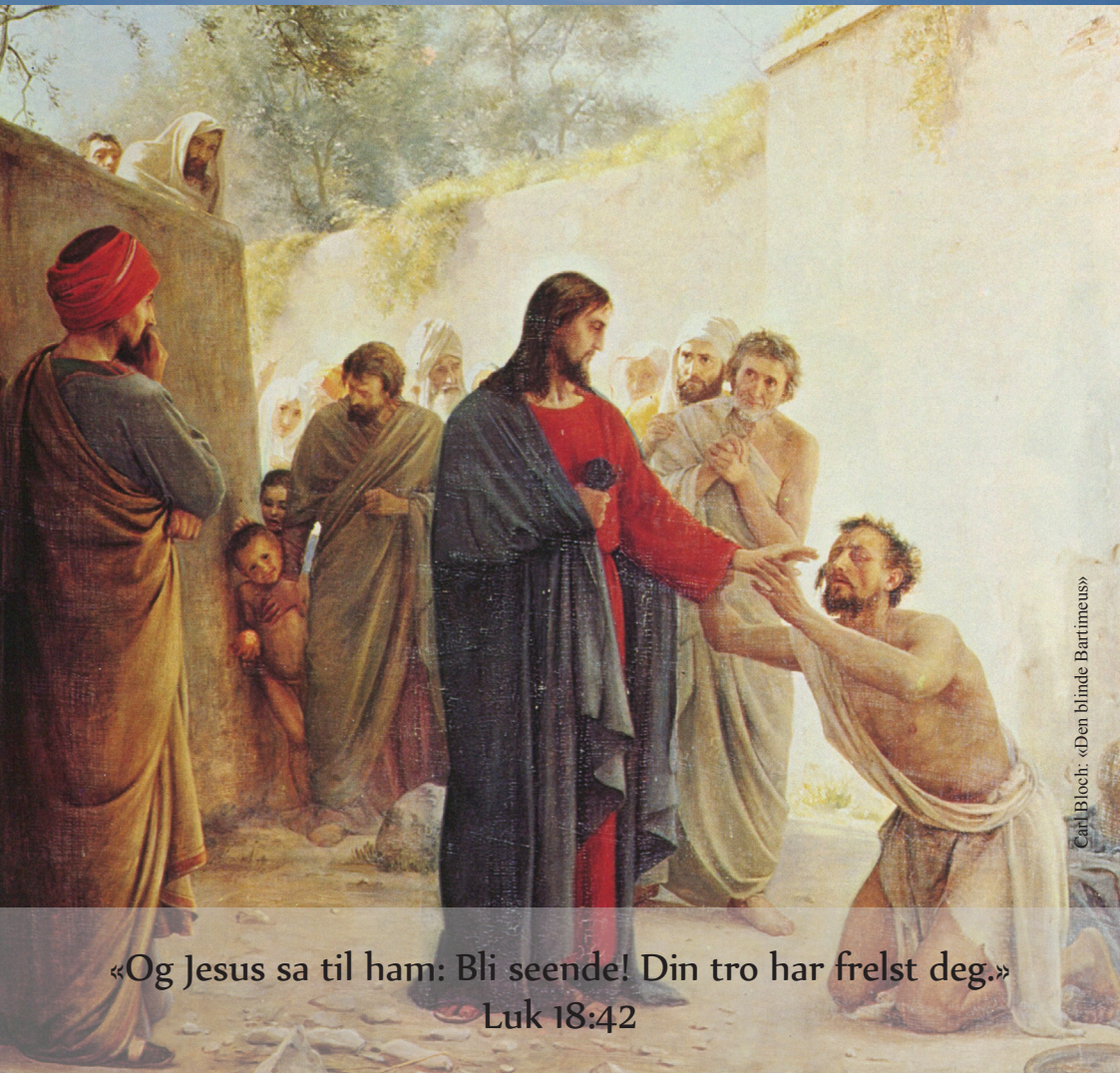
Lov og Evangelium

ISSN 2387-5275

NR. 2

FEBRUAR 2016

52. ÅRGANG

Carl Bloch: «Den blinde Bartimeus»

«Og Jesus sa til ham: Bli seende! Din tro har frelst deg.»
Luk 18:42

Oppbyggelig blad på evangelisk, luthersk grunn

BLADET LOV OG EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon.
Det er gratis og kommer med 10 nummer i året.
Frivillige gaver kan sendes kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring
sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger,
Rolfnesvegen 892, 5420 Rubbestadneset
Tlf. 53 42 92 14 / 412 45 598
E-post: magne.ekanger@haugnett.no

Redaktør: Ingar Gangås, Følstadvegen 135,
7690 Mosvik. Tlf. 74 06 46 50 / 901 51 234

E-post: ingar.gangas@live.no
Redaksjonsråd: Per Bergene Holm,
Dag Rune Lid og Ragnar Opstad
Layout: Kristian Mehl Gangås

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-
rosenienske forkynnelse, og ønsker å forkynne
Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute
på misjonsmarken. NLL støtter den lutherske
kirken i Moldova og luthersk litteraturarbeid i
Bolivia og Peru.

Formann: Reidar Heian, Daleneveien 175,
3158 Andebu. Tlf. 414 95 526
E-post: reidunar_heia@hotmail.com

Sekretær: Konrad Fjell, Laskengrenda 44,
3221 Sandefjord. Tlf. 915 10 064
E-post: konrad.fjell@gmail.com

Kasserer: Kari Mangelrød, Fossnesveien 13 B,
3160 Stokke. Tlf. 33 11 24 05 / 915 58 562
E-post: bibelskolen@nll.no

Bankgiro: 3000 22 26193
Dansk bankgiro: (4665) 10639360
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL.
Skolen har både halvårig og ettårig kurs.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord
og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt
fremme arven fra lekmannsbevegelsen og våre
lutherske lærefedre.

Adr.: Fossnesveien 13 B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00 – Fax 33 36 56 65
E-post: bibelskolen@nll.no

Bankgiro: 3000 22 26193

Rektor: Per Bergene Holm, Holmveien 20,
3282 Kvelde. Tlf. 995 09 060
E-post: pbholm@online.no

INTERNETT: www.nll.no

Se på Jesus!

Den blinde Bartimeus fikk synet
igjen. Først hørte han Jesu røst: «Bli
seende. Din tro har frelst deg!» Med un-
dring så han opp, og det første han fikk
se, var Jesu ansikt. Det blikket kunne
han siden aldri glemme. Alt ble nytt fra
nå av. Fra denne stund hadde han sine
øyne «festet på Jesus» (Heb 12:2) og
«fulgte ham på veien» (Mar 10:52).

Jesus kom for å gi deg «synet». Den
som har funnet ham, blir aldri mett av
å se, som sangeren uttrykker det: «Se,
se, se og lev! Det er liv i å se på det
Golgata kors, ja, just nu er det liv og
for deg» (Sb 144).

I denne mørke og vanskelige tid, må
du ikke glemme å se på Jesus! Også da
når du ikke synes at du ser ham, kan du
få komme til ham. Ja, om du må rope
som Bartimeus: «Jesus, du Davids
Sønn, miskunn deg over meg!», så hør-
er han din bønn.

Han er «troens opphavsmann og full-
ender». Hvem andre kan berge deg og
redde deg fra all synd og fare, om ikke
Jesus? Har han ikke sagt at han har kom-
met for å «søke og frelse det som var
fortapt?» (Luk 19:10). Tror du han har
glempt deg? – Han står ved sitt ord, og
kan ikke glemme sin dyrt kjøpte brud!

La oss se mye på Jesus i denne tid!
Du finner ham i Ordet! Søk ham der, og
glem ikke «de helliges samfunn»! Når
hans time kommer, skal han føre deg
«over fjorden» og «dra båten i land».
Den som har «sett» ham her, skal da få
se ham åsyn til åsyn.

Ingar Gangås

Den åndelige søvn

Av Dag Rune Lid

Bibelen forteller at åndelig søvn er den viktigste åndelige dødsårsaken i den siste tid før Jesu gjenkomst. Åndelig søvn vil føre til at mange bekjennende kristne vil leve i et selvbedrag, for så for sent å oppdage at de er evig forlatt (Mat 7:22-23). Derfor er det at Guds ord, og Jesus selv, igjen og igjen sier: Våk! (Mat 24:42)

Jesus understreker at denne søvn skal være som en åndelig «tsunami» mellom Guds folk i denne siste tid, og den vil dra oss alle med. Det er gjerne vanskelig å fatte at så skal skje, men det er Jesus selv som understreker at det skal bli nettopp slik (Mat 25:5).

Hvordan oppstår den åndelige søvn?

Det er med den åndelige søvn som med den legemlige søvn. Ingen kan selv si når en sovner, og det er bare den som er vekt opp som kan si at han har sovet.

Den åndelige søvn oppstår på det indre plan, slik Adolph Brorson uttrykker det: «De sjelesår som satan slår, går gjennom skjulte ganger; De som ikke

våkne står, gjør han fort til fanger».

Alle troende har mottatt Den Hellige Ånd ved den åndelige fødsel (Joh 14:17). Denne sannhetens Ånd har en spesiell gjerning i den troendes liv. Han overbeviser om synd, om rettferdighet og om dom (Joh 16:8). Om Ånden ikke lenger får gjøre denne gjerning i ditt liv, oppstår den åndelige søvn. Den troende ble av sannhetens Ånd vakt opp til «sannhets erkjennelse», men denne erkjennelse kan gå tapt. Der Åndens tale avvises, der tiltar søvnen.

Denne faren var Paulus fullt klar over. Derfor advarer han sine venner i Efesus mot å avvise Åndens tale. I menigheten hadde det vært store vekkelser, og mange hadde kommet til tro. Han sier: «Gjør ikke Guds Hellige Ånd sorg, han som dere har fått som segl til forløsningens dag» (Ef 4:30).

Når Åndens tale avvises

Da jeg var student, fikk vi i menigheten jeg gikk i besøk fra et stort kor en kveld, fra en annen menighet. Tal-

Innhold, februar 2016

Se på Jesus! Av Ingar Gangås	side 2
Den åndelige søvn. Av Dag Rune Lid	side 3
Når Guds tempel ødelegges. Av Immanuel Fuglsang	side 10
Møtekalender.	side 11
Den nye pakts tempel og prestetjeneste (2). Av Per Bergene Holm	side 12
Hva er kirken? Av Per Bergene Holm	side 16
Åndelege brytninger. Av Ragnar Opstad	side 17
Mitt vitnesbyrd om korset. Av Fredrik Wisløff	side 20

eren snakket om Samson, hvordan han sovnet og falt fra Herren. Det var sterk åndsmakt over budskapet.

Da jeg etter møtet stod ute i gangen, kom det ei jente fra koret. Hun utbrøt: «Jeg vil aldri sette mine føtter i denne forsamlingen mer!» Det var tydelig at hun reagerte på det som hadde blitt forkynt, og at Åndens tale hadde truffet henne i samvittigheten.

Så kan gjerne mennesker flykte til en annen menighet for å få fred for Åndens overbevisning. Men det er søvnens vei, og dødens fred. Der Ånden ikke får overbevise om synd, der får han heller ikke overbevise om Kristi rettferdighet for synderen, og da blir det heller ikke behov for evangeliet.

Åndens tale til menigheten

Vi kan lese det som står skrevet om menigheten i Efesus i Åpenbaringsboken (2:1-7). Det var ytre sett en mønstermenighet. Læremessig så alt korrekt ut. De avslørte vranglærerne, og de tok oppgjør med vranglæren. De var tålmodige. De opplevde forfølgelse. Men til tross for alt dette var de falt bort fra Kristus – de sov.

Ut fra Bibelen skjønner vi at det er intet nytt under solen. Nettopp slik opptrer søvnen mellom Guds folk, også i vår tid. Ytre sett kan det se ut som om mange vil holde fast på Guds ord. En vil være «konservativ i innhold og åpen i form», blir det sagt. Men den kombinasjonen er umulig. Formene vil uvilkårlig prege innholdet over tid.

I mange forsamlinger har sangen, musikken og lovsangen ofte vært en

plogspiss for de nye formene. Noen advarte, men de ble ikke hørt. Etter hvert ble det «politisk ukorrekt» å kritisere utviklingen. Nye «kameler» måtte svelges, og nye kompromiss måtte inngås, og det ble lettere for hver gang.

Så kan Guds ord fortsatt bli forkynt, og det trenger ikke være læremessig galt det som blir forkynt. Men når sider ved Guds ord blir utelatt, får det alltid konsekvenser. Mange steder er det blitt som på Jeremias' tid, da Herren sa: «De leger mitt folks skade på lettferdig vis, idet de sier: Fred! Fred! Og det er ingen fred» (Jer 6:14).

Det å tale «fred», å tale om Jesu kjærlighet, om Jesus som konge og seierherre og som undergjører – det er bibelsk og det blir gjort. Men det å la Ordet om korset få tale slik at mennesker åndelig sett blir fattige, arme, hjelpeløse, fortapte og synden blir avslørt (Åp 3:17) – det regnes som dårskap i mange forsamlinger i dag (1Kor 1:18).

Asbjørn Aavik skriver noe treffende om dette i sin bok «Elisa – Safats sønn»: «Nettopp her tror jeg vi forkynnere synder i dag – både mot Gud og våre tilhørere: I stedet for å begynne med å skjære opp byllen, åpne dypt og smertende innover mot den innerste skaden, tar vi til å forkynne evangeliet for disse eller den som er på vei til å dø. Vi bruker evangeliets balsam på byllen i stedet for først å åpenbare den med Ordets skarpe, tveeggede sverd som trenger gjennom ... og *dømmer!* Og vi reiser fra bygda og byen til andre bygder uten at noen er oppstått fra de døde».

Når Guds ord ikke lenger lyder

klart, slik at det får skille det edle fra det uedle, er det ikke lenger Herren som taler (Jer 15:7). Når Ordet ikke får døde, kan det heller ikke gi liv (1 Sam 2:6). Da forkynnes ikke «synd og nåde», eller «lov og evangelium» som våre forfedre omtalte det. Da er det søvnen som råder.

De tror løgnen

«Den som har øre, han høre hva Ånden sier til menighetene.» Slik avslutter Jesus sin tale til hver enkelt menighet som står beskrevet i Åpenbaringsbokens andre og tredje kapittel.

Guds Ånd er vår, og når mennesket ikke lenger vil høre Åndens overbevisende tale, da blir Ånden taus. Bibelen omtaler det som «å utslukke Ånden» (1Tes 5:19).

Bibelen vitner om at i vår tid skal vi alle sovne inn åndelig sett, men likevel skal søvnen ikke være av dødelig karakter for alle. Halvparten av dem som var gått ut for å møte Jesus, manglet olje på lampen. Frafallet var kommet så langt at Åndens arbeid var utslukt (Mat 25:2). Der var det intet åndelig liv lenger, selv om de ytre sett var med i Guds forsamling som før.

Carl Olof Rosenius konkretiserer hvordan søvnen arter seg når han skriver: «Det som før bekymret deg, og som virkelig er synd, kan du nå uten videre godta. Og du begynner etter hvert også å unnskyldte og forsvare dette. Så er da også lovens verk kvalt, og ditt hjerte og samvittighet er sovnet inn og forherdet». Slik slukkes Åndens flamme.

Paulus skriver om endetiden i brev-

et til menigheten i Tessalonika, og der nevner han dem som ikke tar imot kjærlighet til sannheten. Da blir resultatet at Herren sender dem kraftig villfarelse så de tror løgnen (2 Tes 2:11). Da blir det løgnens far de lytter til, og det han sier blir til sannhet for dem.

Når situasjonen er kommet så langt, at mennesker tror løgnen, kan hyrdene til slutt stå fram og velsigne det som Guds ord forbanner. Det er det som skjer nå, mange steder i vårt kjære fedreland. Men da er den åndelige søvn blitt så dyp at den har ført til åndelig død, og da gjør Herren det slik at de tror løgnen i stedet for sannheten.

Selvbedraget

Dommeren Samson er et talende bilde på hva som skjer når Ånden ikke lenger får overbevise og vekke. Han var et utvalgt Herrens redskap i en forfallstid, drevet av Ånden. Men han vek av og ble ikke lenger redd synden. Skriften legger ikke skjul på resultatet: «Han visste ikke at Herren hadde veket fra ham» (Dom 16:20). Han så ikke lenger sant på sin egen situasjon, og heller ikke den rundt seg. Han levde i selvbedrag, og han sov.

Det var på slutten av 80-tallet. Jeg var på en stor ungdomssamling. Det var etter møtet en av kveldene. Utenfor møtehallen var ungdommene samlet, og det var en høy og støyende musikk fra mange kassettpillere.

Plutselig spratt en ung og ukjent mann opp på en forhøyning, og holdt en flammende tale om oppgjør med synd og verdsliggjøring. Spørsmålet

ble liggende i luften: – Hvordan kan dere lytte til en slik musikk? Det profetiske budskapet slo ned, og det ble helt stille. Jeg tror mange opplevde at det var himmelen som talte.

Men det tragiske er at i dag har denne musikken, rytmen og ånden som rådet utenfor møtehallen, trengt innfor og overtatt styringen. Det kan vi se på internett når de viser klipp fra denne og tilsvarende ungdomssamlinger. De løftede og sveivende hender på og foran scenen, vitner om at mennesker tilbedes og den åndelige søvn råder. Det skapes en følelsesmessig massesuggesjon med musikken som narkotikum. Bekjennende kristne ungdommer må ha denne musikken, og mange forføres gjennom den inn i søvn og frafall.

Slik skikker en seg lik verden for å vinne verden, selv om Herren sier: «Troløse som dere er! Vet dere ikke at vennskap med verden er fiendskap mot Gud? Den som vil være verdens venn, blir Guds fiende» (Jak 4:4).

Djevelens ånd og tidsånden

Den danske teologen og bibelskolélæreren, Mikkel Vigilius, utgav for en tid siden et lite hefte med tittelen: «Djævelens ånd og tidens ånd». Det er en rystende beretning om hvordan djevelen arbeider for å forføre sjelene i vår tid.

Han viser konkret hvordan mange av de mest populære amerikanske artistene har innvidd sine liv i satans tjeneste, og åpent bekjenner i sangtekstene at de har ofret sin sjel til satan på berømmelsens alter. En ny ungdomsgenerasjon forføres av disse sataniske kreftene.

Vigilius sier: – Djevelens mål er å få oss til å leve for oss selv – våre drømmer, vår selvrealisering og vår ære i dette korte liv... Djevelens ånd og tidsånden flyter sammen og har erobret våre hjerter.

Han påpeker også hvordan denne selvrealiseringstanke er kommet inn blant Guds folk bl.a. ved å henvise til en norsk, kristen ungdomsbok. Og han spør: – Er djevelens ånd i ferd med å erobre våre hjerter – i den kristne menighet? Han kan nok med rette spørre slik, når en i dag ser hva som skjer.

Jesabels ånd

Det som har skjedd på ungdomsfronten inntar etter hvert hele menighetslivet, og det som skjer på de store stevnene blir adoptert på bedehusene lokalt. Det blir som en legitimering. Vi opplever hvordan disse nye formene trenger seg inn mellom troens folk. Det finnes knapt steder lenger der en kan samles uten at disse impulsene fra verden har fått rom.

Men dette er ikke noe nytt. Profeten Amos kan fortelle at akkurat det samme skjedde i hans samtid da frafallet tiltok. Da sa Herren til sitt folk: «La meg slippe dine larmende sanger! Jeg vil ikke høre på ditt harpespill» (Amos 5:23).

Men de ville ikke høre Herrens vekkende ord, og derfor forkynte Herren: «Jeg gjør slutt på dine larmende sanger. Lyden av dine sitarer skal ikke høres mer» (Esek 26:13). De fikk det som de ønsket, og de merket ikke at Ånden vek fra dem og at de ble inntatt av søvnen. Men det ble til dom for dem.

Vil du holde korset opp for meg?

Av Fredrik Wisløff

Da jeg var liten gutt, fikk vi barna lov å hjelpe mor og far når de gjorde i stand haven om våren. Vi fikk også hvert vårt lille bed, som vi kunne stelle som vi ville. Jeg minnes ikke hvordan de andre bedene så ut; men mitt eget bed hadde form av et kors.

Nå har vingårdens herre gitt meg et lite bed i Guds rikes store hage; måtte Gud lære meg å bevare og tegne korset også i det bed. Da skal jeg juble når en dag høsten er inne, og høstens herre kommer for å se til sin vingård.

– Jesus, vil du holde korset opp for meg når jeg vil fortvile? Når det blir mørkt i min sjel, og jeg ikke lenger tør tro mitt barnekår. Når hjertet vil fordømme meg og satan anklager, og jeg må gi satan rett. Jesus, vil du holde korset opp for meg da? Om bare kors-et får tale, må hjertets fordømmelse tie og selv satans anklage blir ugyldig.

– Jesus, vil du holde korset opp for meg når du kaller meg til arbeidet? Vil du tale til min egen sjel om Golgatas nåde, og seier, at jeg kan bringe menneskene det de trenger og tegne korset for deres øyne? Når jeg higer etter egen ære og folket

løfter meg på hendene og svinger palmer. Når mismotet griper meg og tar tak om frimodighetens strupe og vil kvele meg, når menneskene ikke bryr seg om meg og ikke forstår meg, og jeg står alene. Jesus, vil du holde korset opp for meg da? For ditt kors må all min egen ære forsvinne. Ved ditt kors kaster troen mismotet av.

«Jesus, vil du holde korset for meg når jeg skal herfra?

I min siste, hårde time:

Herre Krist, bli hos meg da»

– Når dødens dype dal blir mørk. Når mitt hjerte banker sine siste slag, når øyet skal briste i døden; når min fot skal inn på ukjent land; når min sjel skal stilles for tronen og dømmes, når mitt liv skal legges i vektskålen og veies. Ja, Jesus, vil du holde korset opp for meg da? Da blir dødsdalen lys. Da blir min domsdag, min kroningsdag, da blir evigheten fylt av bare jubel. En pris og en takk for det dyrebare kors.

Gjennom hele evigheten skal Lammet og korset stå for mitt øye.

Fra «Med ham til Golgata»

Indremisjonsselskapets forlag,

Oslo 1934

På Elias tid var Jesabels ånd sterk, og de troende var blitt tause så Elias trodde han var alene tilbake. Vi merker at denne ensrettende åndsmakt er sterk

også i dag. Trykket om å være «politisk korrekt» er blitt stort også innenfor mange kristne sammenhenger, og mange er blitt tause. En kjenner på lojal-

itet mot den sammenhengen en er med i, og det virker som om det binder.

Paulus skriver til sin gode venn Timoteus og oppmuntrer ham til å stride den gode troens strid, med en god samvittighet. Noen har kastet denne fra seg og lidd skipbrudd på troen, sier han (1Tim 1:18-19). Når den gode samvittighet bindes av noe annet enn Guds ord, er det søvnens ånd som inntar hjertet.

Vi sover

På det indre plan merkes åndens søvn på at det ikke lenger blir noen kamp mellom Ånd og kjød. En mister frykten for å komme bort fra Herrens åsyn, og at Herren skal ta Ånden fra meg (Salme 51:13). Synden blir ikke lenger noe problem i ens liv, og en er ikke redd for den lenger.

På det ytre plan bombarderes vi av stadig nye impulser fra mobil, SMS, e-poster, PC, I-pad, TV, internett etc. Djevelen skyter sine giftige «piler», og menneskene sovner åndelig talt framfor skjermene.

I møte med alle impulsene blir hjertejorden hardtrampet gjennom dagens løp. Når mennesker så kommer under «Ordets hørelse», spiser «fuglene» det opp, så det ikke bærer frukt (Mat 13:4). Skal Ordet få trenge gjennom og vekke fra søvnen, kreves ofte tid – gjerne både én og to møteuker. Men mange har mistet troen på Guds ord, og i stedet reduseres det til ett eller to møter for å samle inn penger. Så tiltar søvnen.

Mange barnefamilier opplever travle tider når barna vokser til. Livet blir

så oppkavet, og «de helliges samfunn» forsømmes. Barna skal kjøres hit og dit, og det er ingen grensesetting og vurdering av hva som er bra. De djvelske engler ler, og de himmelske gråter, når travelheten og søvnens ånd slik inntar hjertene.

Paulus skriver så trist: «For Demas forlot meg, fordi han fikk kjærlighet til den nåværende verden» (2Tim 4:10). For noen var det tanker om «rikdom, makt og ære og blant mennesker et æret navn» som ble søvnens gift og som inntok hjertene. Familien, samfunnet på bedehuset, gudslivet – det ble alt ofret på karrierens alter. Langs denne søvnens landevei ligger så mang en sjel.

Åndshøvdingen Ludvig Hope (1871-1954) var et benådet redskap til å vekke mange sovende sjeler i første halvdel av det 19. århundre. Han sier noe talende om den åndelige søvnen: «Me kristne i dag har vanskeleg for å sjå vår eiga synd, og mykje av det syndige me seier og gjer, skjønar me ikkje er synd. Me søv».

Det var klar tale, sagt av en mann som fikk flytte hjem til Herren for over 60 år siden – et av de største vekkesredskap vi har hatt. En undres hva han ville sagt om den åndelige søvn blant oss i dag.

Upopulære vekkerøster

Ingen liker å vekkes når en sover, og de som fikk sitt kall til å vekke Guds folk ble aldri populære – da som nå. Men det er et viktig bibelsk vekkerrop som sier: «Våkn opp, du som sover! Stå opp fra de døde, og Kristus

skal lyse for deg» (Ef 5:14) Det er dette som skal være vekkerbasunenes lyd!

Da Stefanus sa til datidens kristenledere: «Dere står alltid Den Hellige Ånd imot» – ble han ikke populær. Nei, de steinet ham til taushet, og så fikk de fred her. De ville ikke høre et vekkende budskap som kunne ha berget dem, og så gikk det evig galt.

Hva skjedde med en av de største vekkerøster som vårt land har fostret – Hans Nielsen Hauge? De åndelige lederne murte ham inne i fengsel i 10 år. Er det noe nytt under solen? Nei. «Har de forfulgt meg, så vil de også forfølge dere» (Joh 15:20), sa Jesus til sine venner – da som nå. Det kan se ut som forfølgelsestider er nært forestående også i vårt land.

Hva trenger jeg?

Hans Erik Nissen bruker et treffende uttrykk. Han sier: «Oppvakt til mottakelighet». Det menneske som lar seg vekke av Guds Ånd, og stadig er mottakelig for Åndens vekkende og overbevisende tale, det menneske får også åpenbart Kristus for sitt hjerte av den samme Ånd. Måtte vi være blant dem.

Jeg trenger å høre Bibelens og Åndens vekkende røst igjen og igjen. Om jeg ikke lever i vekkelsen med mitt liv, hjelper det ikke om jeg har vært med i Guds rike her på jord fra vugge til grav.

Profeten Jesaja ble vakt opp og måtte si: «Ve meg! Jeg er forlatt, for jeg er en mann med urene lepper, og jeg bor midt iblant et folk med urene lepper. Og mine øyne har sett kongen, Herren, hærskares Gud» (Jes 6:5).

Når Den Hellige Gud taler, ser jeg min sanne stilling. Jeg blir mottakelig for de himmelske serafim med den glødende steinen fra alteret, den som kan rense meg fra all synd (Jes 6:6). Blodets rensende kraft er like sterk i dag som da det rant på Golgata kors.

Der blodet får rense, blir det hjerter som bøyer seg for Guds ord i ett og alt. Da kan en ikke leve i, eller forsvare en eneste synd. En må til Jesus med synden. Når Herrens røst så lyder: «Hvem skal jeg sende, og hvem vil gå for oss?» Da blir det et gjensvar i hjertet: «Se, her er jeg, send meg!» (Jes 6:8).

Så vil nok noen mene at det jeg har skrevet i denne artikkelen, er skrevet i vrede for å ta andre. Men for min egen del kjennes det som en smerte. Jeg kjenner selv sønnen som vil innta mitt liv, og menneskefrykten som med sin klamme hånd vil gripe mitt hjerte og gjøre meg til menneskers trel og ikke en Guds tjener. I tillegg er jeg redd sønnen skal ta så mange troende i denne siste avsluttende tid før Jesus kommer.

Jeg er selv avhengig av at Herren vekker og ransaker mitt hjerte, så jeg ikke filtrerer bort Åndens tale. David var også redd for å bedra seg selv, og han måtte be: «Ransak meg, Gud, og kjenn mitt hjerte! Prøv meg og kjenn mine mangfoldige tanker, se om jeg er på fortapelsens vei, og led meg på evighetens vei!» (Sal 139:23-24). Måtte det også være din og min bønn, selv om det skulle få noen konsekvenser i våre liv. Det er bedre å ta konsekvensene her, enn evig der.

L&E

Når Guds tempel ødelegges

Av Immanuel Fuglsang, Danmark

Før jeg vil forsøke å klargjøre mitt anliggende med denne artikkel, siterer jeg et avsnitt fra Bibelen (1Kor 3:10b-20):

«Men enhver se til hvordan han bygger videre. For ingen kan legge en annen grunnvoll enn den som er lagt, det er Jesus Kristus. Men om noen på denne grunnvoll bygger med gull, sølv, kostbare stener, eller med tre, høy, strå, da skal det verk enhver har utført, bli åpenbart. Dagen skal vise det, for den åpenbares med ild. Hvordan det verk er som hver enkelt har utført, det skal ilden prøve. Om det byggverk som en har reist, blir stående, da skal han få lønn. Brenner hans verk opp, da skal han miste lønnen. Men selv skal han bli frelst, men da som gjennom ild. Vet dere ikke at dere er Guds tempel, og at Guds Ånd bor i dere? Dersom noen ødelegger Guds tempel, da skal Gud ødelegge ham. For Guds tempel er hellig, og det er dere. La ingen bedra seg selv! Hvis noen av dere regner seg for å være vis i denne verden, la ham da bli en dåre, for at han kan bli vis! For denne verdens visdom er dårskap for Gud. Det står jo skrevet: Han fanger de vise i deres list. Og et annet sted: Herren kjenner de vises tanker, og vet at de er tomme.»

Så langt jeg kan se, omtales det i disse vers tre typer mennesker som øver innflytelse i de kristne forsamlinger, nemlig følgende:

1. Jesus-troende mennesker, hvor arbeidet består og bærer god frukt (medfører lønn).

2. Jesus-troende mennesker, hvor arbeidet ikke består og derfor ikke bærer frukt.

3. Vantro mennesker (kanskje også frafalne kristne) som ikke blir frelst, og som ved sitt arbeid øver en ødeleggende innflytelse på Guds forsamling.

Det er særlig vers 16 og 17 jeg vil peke på med tanke på den åndssituasjon som i vår tid er herskende i mange menigheter. Saken dreier seg konkret om de arbeidsmetoder som tas i bruk og om «bygge-materialene» kan bestå ildprøven eller ikke. Det er altså ikke det enkelte menneskes frelse jeg vil skrive om i dette innlegget, men menighetenes måte å arbeide på. At saken er både viktig og alvorlig ser vi av at Paulus, som med guddommelig fullmakt skriver at selve valget av arbeidsmetoder kan få særdeles vidtrekkende konsekvenser for Guds tempel. Hør bare igjen: «Dersom noen ødelegger Guds tempel, da skal Gud ødelegge ham. For Guds tempel er hellig, og det er dere».

Ut fra sammenhengen ser det ut til at det er fare for at et Jesus-troende menneske risikerer å falle fra, om han, eller hun vedvarende arbeider med bygge-materialer som ikke består ildprøven på den store dag, den som skal klargjøre hvordan arbeidets kvalitet har vært.

Møtekalender

Februar

- 23.-28. Tørvikbygd
Sigbjørn Agnalt
- 25.-28. Hermanstølen
(ungdomsleir)
Dag Rune Lid,
Asbjørn Fossli,
Reidar Heian
- 26.-28. Mosvik
Paul Bergene Holm

Ungdomsleir på Haugli, Vest-Agder. 19.-22. mars

Påmelding:

Olav Fossdal (919 91 040)

Utfyllende opplysninger: *nll.no*

Mars

- 4.-6. Nybro, Sverige
Lars Fossdal
- 5.-6. Årnes
Sigbjørn Agnalt
6. Randaberg
Per Hove
- 12.-13. Askim
Per Bergene Holm
- 15.-17. Østre Kvelde
Konrad Fjell
- 16.-18. Snillfjord
Ingar Gangås
- 18.-20. Svarstad
Konrad Fjell

Jeg tenker det skulle være unødvendig å skrive en lang redegjørelse om dette. For «saken» er kjent på forhånd av alle som har fulgt litt med i de seneste 20-25 års utvikling, og spesielt de siste 10 årene. Selv om mange vil mene at det «bare» er tale om såkalte «mellomting» (adiafora), så er det like fullt sant at valget av arbeidsmetoder har splittet mange kristne forsamlinger, både i Norge og Danmark. Eksempelrekken er lang, men her vil jeg bare peke på disse: Forskjellige former for musikk med et meget høyt lydnivå (bl.a. rock), drama og lovsangsdans.

Min konklusjon er denne: Uansett om påstanden vedrørende mellomting (adiafora) er sann eller ikke, så er resultatet det samme: Ødelagte (les split-

tede) «templer» (menigheter), der adskillige trofaste medarbeidere i Guds rike gjennom mange år er blitt åndelig hjemløse og fremmede i sine egne forsamlinger. Og uansett om disse mennesker velger å være hjemme eller kanskje, så å si for «fredens skyld» velger å fortsette å gå på menighetens samlinger, så forandrer det ikke på sakens alvor. Den fryktelige virkelighet kan kort beskrives med de ordene som Guds egen apostel benyttet da han avsa dommen på Guds vegne: «Dersom noen ødelegger Guds tempel, da skal Gud ødelegge ham. For Guds tempel er hellig, og det er dere».

Oversatt fra dansk

L&E

Den nye pakts tempel og prestetjeneste (2)

Av Per Bergene Holm

Den åndelige gudstjeneste

Å være prest i bibelsk betydning (hierevs) er å være *offerprest*. Vårt ord prest (presbyteros) betyr egentlig eldste og sikter til noe ganske annet.

Den som er prest må ha noe å bære fram for Gud, noe som skal ofres. De troende er et hellig presteskap til å bære fram åndelige offer (1Pet 2:5).

Hva er det så vi som prester skal bære fram og ofre? Oss selv, våre legemer, sier Guds ord (Rom 12:1). Vårt

offer er ikke til soning av verdens synd, det offeret er brakt av Jesus Kristus en gang for alle, da han ofret seg selv for oss på Golgata kors. Men vårt alter- og offertjeneste i hverdagen har likevel betydning for verden. Vi er regnet som slaktefår (Rom 8), vi må også lide for verdens synd og bære dens byrder – ikke til soning, men gjennom vår ferd i Kristi etterfølgelse åpenbares Kristus, hans sinn og hans kjærlighet, for verden (jf. 1Pet 2:21ff).

Jesus har farett opp fra denne verden. Han åpenbares ikke i sin egen person for verden lenger, han åpenbares kun gjennom sine her i tiden. Han vil vinne skikkelse i oss – Lammets skikkelse. Vi skal vandre i hans fotspor – Lammets fotspor. Vi skal bære hans kors. Slik åpenbares Kristus for verden – det er vår åndelige gudstjeneste, og det er en virkelig alter- og offertjeneste hvor vi selv, våre legemer og alt vi har, legges på alteret (jf. Fil 2:17; Rom 15:16; 2Kor 12:15).

Den katolske tanken om presten som offerprest i messen (messeofferet), som også enkelte lutheranere vil lese inn i nattverden, er derimot antikristelig! Hvorfor skal presten stå vendt mot alteret (!) og løfte opp Jesu legeme og blod? Er det Gud som er adressat for nattverdhandlingen? Bringes Jesus som offer på alteret i nattverden? Nei, la oss holde fram Jesu legeme og blod for de troende, til tro og trøst for dem som

Se opp!

En dekksgutt skulle for første gang klatre opp i masten. Det gikk godt i begynnelsen, men etter hvert som han kom høyere opp, ble han svimmel og redd for å falle ned.

«Hva skal jeg gjøre?», ropte han og så ned på kapteinen, som stod på dekket og så på.

«Se opp, gutt!», ropte denne tilbake.

Gutten gjorde som kapteinen sa, og uten frykt fortsatte han nå å klatre og fikk utført sitt arbeid.

Skal vi klare farer, vanskeligheter og fristelser, må vårt blikk være rettet oppad mot vår himmelske Far.

*Mia Hallesby i
«300 fortellinger»,
Indremisjonsforlaget,
Oslo 1946*

skal spise og drikke! Det er «for dere!»

Ingen annen mellommann enn Jesus

Men prestene har ikke bare en tjeneste overfor verden, men også overfor Gud. I den gamle pakt var det bare prestene som kunne tre fram for Gud i helligdommen, som kunne bære fram folkets bønner og søke soning for folkets synder osv. Prestene var mellommenn.

Men den nye pakt kjenner ingen annen mellommann enn Jesus Kristus, for ved ham har vi alle adgang like inn i helligdommen (1Tim 2:5). Alle troende er Guds husfolk. De er prester som i Jesu navn kan tre fram for Gud i bønn og tro – be for seg selv og andre, uten å gå veien om noen annen mellommann. Det nye testamente kjenner ikke til en egen prestestand som står mellom Gud og hans husfolk (de troende).

Alle troende har åndelig rett til å forvalte nådemidlene

Enhver kristen er i den grad som han kalles og brukes av Gud «et sendebud i Kristi sted» (2Kor 5:20; 1Pet 2:9). Og det er han i kraft av gjenfødelsen, i kraft av å ha blitt et lem på Kristi legeme, en levende stein på Kristi tempel, og han trenger ikke noen særskilt ordinasjon eller innvielse eller annen fullmakt enn den som er gitt alle troende i dåpen og misjonsbefalingen.

Enhver kristen har dermed åndelig rett til å forvalte nådemidlene, dvs. til å lese Skriften for seg selv og andre, vitne i ord og gjerning, til å døpe og dele ut nattverden. Og denne rett har

ikke en kristen bare i nødsfall, men rent prinsipielt – ganske enkelt fordi denne rett følger av det alminnelige prestedømme som Skriften taler om.

Det ser vi også praktisert i det nye testamente. Filip, som var satt til tjeneste ved bordene og ikke til en særlig tjeneste med Guds ord, han forkynte Guds ord med stor frimodighet. De troende brøt brødet i hjemmene, dvs. hadde nattverd i sine hjem, helt i tråd med hvordan de hadde holdt påskemåltid (Apg 2:46). Det var ikke en egen stand som ledet påskemåltidet, men det gjorde den troende husfar. Og slik også med dåpen. Den praktiserte man ganske visst på samme måte som omskjærelsen. Det var ikke en handling som en egen geistlig stand skulle utføre, men det var husfarens ansvar.

Det er behov for offentlige embeter

At alle troende har åndelig rett til å forvalte nådemidlene betyr ikke at det ikke skal være noen som helst orden i nådemiddelforvaltningen og tjenestene i menigheten når de troende kommer sammen offentlig. Gud er ordens Gud. Og Gud har en orden i tjenestene i sitt tempel, men disse tjenestene er ikke noen mellominstans mellom Gud og mennesker, og er ikke forbeholdt en særlig hellig eller benådet stand med en slags åndelig enerett på å forvalte nådemidlene. I den gamle pakts tempel ble tjenestene fordelt blant prestene ved loddtrekning. Alle skulle ikke gjøre alt, men enhver skulle ta vare på sin tjeneste og det skulle være en oppgavefordeling, hvis ikke ville det bli

kaos. Slik må det også være i den nytestamentlige menighet. Noen må følgelig kalles til å ha bestemte offentlige embeter og tillitsoppgaver (forkynnere, lærere, eldste, hyrder osv.).

Skriften har mye å si om hvem som skal forkynne offentlig og ha hyrdeansvar i menigheten, og hva som kreves av slike (1Tim 3:1ff). Det har å gjøre med ferd og åndelig innsikt, utrustning og nådegaver som Gud gir. Gud har satt i menigheten eller gitt til menigheten: noen til apostler, noen til profeter, noen til evangelister, noen til hyrder og lærere (Ef 4:11; 1Kor 12:28; Rom 12:6). Gud gir eller setter ikke disse i menigheten gjennom selve ordinasjonshandlingen, men motsatt. De som Gud har gitt til menigheten, og som menigheten blir seg bevisst å ha i sin midte, de blir så innsatt av menigheten til sin tjeneste, etter at de er prøvet (jf. 2Tim 2:2; Tit 1:5).

Vi finner ikke belegg for ny-lutheranernes embetssyn i NT

1. Vi finner ikke tale om en særskilt ordinasjonshandling som overfører en egen, geistlig fullmakt til å forkynne og forvalte sakramentene, utover den fullmakt som alle troende har i dåpen og troen.

2. Den som er kalt til en tjeneste med Ord og sakrament har ingen fullmakt utover sin tjeneste (tid og sted). Står han ikke på prekestolen eller forvalter sakramentene der han er kalt til det, er han ikke noe ut over de øvrige og bærer ingen myndighet med seg i sin person.

3. Den som har en særlig tjeneste

med Ord og sakrament, er ikke gitt en fullmakt som de andre ikke har, men utøver en tjeneste som prinsipielt er gitt til alle. Det er ikke to slags kristne, de geistlige som har fullmakt og de leke som ikke har noen fullmakt.

4. I den offentlige forsamling skal likevel bare de forkynne og forvalte sakramentene som har menighetens kall, i motsetning til de mindre brodersamlinger der de troende kommer sammen som brødre og søstre, og hvor alle kan bære fram det Gud har gitt dem (1Kor 14:26-32). Vi ser i NT at menighetene valgte sine tjenere (jf. Apg 6:5; 15:22; 2Kor 8:19; 1Kor 16:3). Kallet skal baseres på nådegaver (Rom 12:6ff) og åndelig og menneskelig skikkethet (jf. 1Tim 3:1ff). Der de kalte tjenerne svikter i sitt kall, eller der det ikke er noen andre, kan og må enhver kristen forkynne i kraft av sitt indre kall, uten noe ytre kall (som profetene i GT; Apg 6-7; 8:5; 18:25).

5. Når noen troende kaller en bror til å forkynne for seg, så er vedkommende rettelig kallet (jf. Apg 18:27; Luthers skrift til de bøhmiske brødre). De ansatte og «frivillige» predikanter eller lærere i de lavkirkelige organisasjoner er følgelig også «rettelig kallet».

6. På misjonsmarken og andre steder hvor det er unge og umodne menigheter, er det behov for at åndelig modne personer står for valg og innsettelse av tjenere i menighetene, slik Titus gjorde på Kreta (Tit 1:5; Apg 14:23). Det er derimot i strid med hele resten av NT når det læres ut fra disse skriftstedene at det overføres en særskilt fullmakt

De to lys

Fortelling av Mia Hallesby

En liten by som lå ved sjøen, hadde på det høyeste punkt et fyr. Langt ut over det åpne havet sendte det sine stråler og viste skipene vei. Likevel hendte det at de støtte på et skjær like ved innløpet til byen. Det ble derfor satt en mindre fyrlykt på dette farlige stedet.

Disse to fyr ble gjerne kalt «det store lys» og «det lille lys».

En uværnsnatt kom et dampskip som skulle inn til byen. Kapteinen fikk snart øye på det store lys og styrte etter det. Men da han kom nærmere og ventet å finne det lille, var det helt mørkt.

Det lille lys var sloknet.

Likevel holdt han kurs inn mot

havnen i håp om at det skulle gå godt. Men dessverre – skipet gikk rett på det farlige skjæret, og kort tid etter var den store damper et vrak.

- - -

Gud er det store lyset. Hans kjærlighet lyser dag og natt og innbyr alle mennesker til frelsens trygge havn.

Det lille lys er Guds barn, som skulle være med å vise veien inn til denne havn. Men mange mennesker finner ikke veien, fordi det lille lyset var sloknet.

Jesus sa en gang: «Slik skal dere la deres lys skinne for menneskene» (Mat 5:16a).

*Fra «300 fortellinger»,
Indremisjonsforlaget, Oslo 1946*

gjennom slike innsettelse, og at kun de som er innsatt gjennom biskoper eller andre embetsbærere er rettelig kallet.

Noen ord til selvransakelse

Det frie lekmannsarbeidet har to store svakheter, som på mange måter henger sammen. Det er ofte meget uklart – hvem som har hyrdeansvar – hvem som tilhører «forsamlingen».

Medlemsoversikt finnes stort sett ikke. Mange går litt her og litt der, ofte også på tvers av geografi. Hvem er medlem? Hva med slike som bare kommer av og til? Hvem har ansvar for «medlemmene» ut over forkynnelsen?

Hvem har ansvar for å besøke syke, døende, ta kontakt med «medlemmer» som blir borte fra møtene eller øve tukt overfor «medlemmer» som viker av i lære eller liv?

Selv om alle troende er prester, er ikke alle sogneprester (Luther). Det er behov for et særskilt ansvar som hyrde, kall det gjerne et hyrdeembete. Og det er i det hele tatt mange tjenester i forsamlingene som lett forsømmes, fordi det er mangel på åndelig lederskap og tilsyn. Vi må ikke bli så redde for faste embeter og tjenester at det går ut over de tjenester som skal være i en forsamling. Da lider færene. L&E

Hva er kirken?

Av Per Bergene Holm

Utviklingen i Den norske Kirke er tragisk. Hva gjør vi nå? Slik er det mange som spør. Da kan det være på sin plass først å spørre hva kirken er.

Jeg tror på Den Hellige Ånd, én hellig, allmenn kirke. Slik bekjenner vi. Kirken er noe vi tror. Vi tror at det finnes én kirke, ett samfunn av hellige, virket av Den Hellige Ånd. Kirken er ingen menneskelig organisasjon, men en åndelig organisme, bestående av levende, personlige lemmer. Det er bare én kirke, slik det er bare «én Herre, én tro og én dåp, én Gud og alles Far» (Ef 4:5-6).

Men hva da med alle de ulike kirkesamfunnene og kristelige organisasjonene? Det er menneskelige innretninger og ikke det samme som kirken. Det spiller ingen rolle hvor store de er og hva de sier og tenker om seg selv. De er ikke kirken. Men kirken kommer til uttrykk og finnes overalt der hvor Guds ord forkynnes rent og sakramentene forvaltes rett, dvs. i samsvar med Jesu innstiftelse.

Hvilke følger får dette for troens folk? Jo, vi har Guds ords befaling om

**Husk å gi ekspedisjonen,
v/Magne Ekanger, beskjed om
adresseendring når du flytter!**

**Tlf: 412 45 598/ mail:
magne.ekanger@haugnett.no**

å vende oss bort fra dem som taler eller lever i strid med den apostoliske lære (Rom 16:17; 2Tess 3:6.14). Hvordan gjør vi det? Jo, det gjør vi på dobbelt vis. Vi holder oss borte fra gudstjenester og møter hvor forkynneren i liv eller lære «volder splittelse eller anstøt» imot den apostoliske lære, også når det skjer i «vår egen sammenheng»! Og vi nekter på samme grunnlag slike adgang til de troendes nattverdbord.

I vekkelsestidene på 1800-tallet benyttet det troende lekfolket sin åndelige rett til selv å kalle forkynnere og samles om Guds ord og sakramentene. Denne åndelige rett er ikke bare en nødrett, men en rett som ligger i det alminnelige prestedømme (1Pet 2:4-10). Det er «kirken» som har kallsrett og rett til å forkynne Guds ord og forvalte sakramentene. Og denne kirken er som sagt ingen menneskelig innretning, og dens kallsrett forvaltes ikke bare av noen med tittel og embete, men av «de helliges samfunn». Her ligger veien også for Guds folk i dag, uavhengig av kirkesamfunn og organisasjoner. Vi må gjøre oss bruk av den rett vi har i Guds ord til selv å kalle forkynnere og samles om Guds ord og sakramentene. Og vi må vende oss bort fra det som er vrangt, i liv og lære, hvor vi enn møter det.

Da er den ytre organisering og tilhørighet av underordnet betydning.

Åndelege brytningar

Av Ragnar Opstad

Det finst egentleg berre to slags menneske på jorda: frelste og ufrelste. Desse kan igjen delast i tre kategoriar: frelste, ufrelste og religiøse.

Farisearane på Jesu tid er eit eksempel på denne tre-delinga. Ingen var så sikre som dei at dei hadde det rett i sitt gudsforhold, men dei hørde saman med dei ufrelste. Desse to slags bekjennande kristne er meisterleg skildra i boka, «Våre lamper slokner», av J. F. Løvgren, som har vore attgjeven her i bladet.

Av Skrifta ser vi at Jesus prøvde å koma dei til hjelp som vart kalla «tollmenn og syndarar», men òg dei religiøse.

Når vi les om dette i Bibelen, ser vi at Jesus fekk koma mange av dei førstnemnde til hjelp og frelse. Men å få hjelpa dei religiøse, var mest umogleg. Dei *var* jo omvende! Så kom Jesus og ville ta frå dei alt, heile kristendomen deira. Då hadde dei ingen ting att! Då var dei jo ufrelste midt i si gudsfrykt. Ein kan forstå at dei kjempa imot. Deira ulukke var ikkje først og fremst at dei stod i eit galt gudsforhold; det har mange gjort. Det alvorlege var at dei stod sanninga imot og forherda seg. I den faren står vi alle. Det kostar å gi Guds ord rett i alle ting og handla etter det. Når vi ser kor langt dei gjekk, kan ein undra seg over at dei kunne gjera det dei gjorde – og framleis kalla seg Guds born. Men Jesus sa at dei hadde djevelen til far.

Likevel var ikkje dette noko nytt.

Det begynte alt med Kain og Abel. Begge ofra til Herren, men Kain slo Abel i hel. Vi ser det same i Abrahams hus, kor Ismael, som var født etter kjøtet, var etter Isak, som var født etter lovnaden. Det same ser vi mellom den heimeverande- og den bortkomne sonen. Då den bortkomne sonen kom heim og fekk nåde, vart den andre sint og ville ikkje gå inn og ta del i gleda. Det er ikkje annleis i dag – og vil heller ikkje bli det i framtida.

Det er lite forkynning i dag som talar til vekkjing i kyrkje og bedehus. Kven kjem i tvil og vert uroa i sitt gudsforhold på våre møte? For det aller meste blir det tala som om alle er Guds born. Dei som ikkje er fødte på ny, kan sitja trygt på stolane sine. Nå er det ikkje vår sak å avgjera kven som er frelst eller ikkje. Når Ordet blir forkynt i Ånd og sanning, er det Den Heilage Ande som deler ut etter kva den enkelte er i behov av. Nokre treng å høyra loven, andre – evangeliet. Samtidig kan det setja skilje i forsamlinga om dei «fem» dårlege bruremøyane vaknar opp og får sjå si sanne stilling. Det er stor nåde frå Herren når det skjer medan det er nådetid.

Kva så med dei som står i eit *rett* gudsforhold og så blir møtt med ei forkynning som gjer at dei kjem i tvil om dei i det heile har liv i Gud? Om det har eg mange erfaringar i mitt eige kristenliv. Mang ein gong har eg sete så dømd – og uviss på om det stod rett

til med meg. Kva har så det ført til? Det har drive meg til Jesus – der eg har lagt alt fram for han. Etter kortare eller lengre tid har eg gjerne blitt møtt av eit ord frå Bibelen, eller gjennom god åndeleg litteratur fått ei ny evangelisk forvissing om Guds nåde.

Eg kjem òg på eit par tilfelle kor eg søkte hjelp hos talaren, som gjennom forkynninga av Guds ord, hadde skapt eit slikt behov. Endå ei hending kjem fram i minnet – frå ei påskesam-

ling på Sørlandet for mange år sidan. Det hadde vore tala om den nye fødsel. Det vart skildra korleis det gjekk føre seg – med kjenneteikn og det heile. Og talen vart avslutta med satsen: «Og så var du født på ny!» Eg var frelst før dette, men etter talen var eg heilt knust. Eg tykte ikkje at det var akkurat slik eg hadde opplevd det. Det var som om alt mitt gjekk opp i røyk – og forsvann. Medan eg sat der og hadde det veldig vondt, fekk eg det eg vil kalla ei open-

*1. O Jesus, dit navn er en
fæstning i nøden,
min kæp og min stav og
mit hjergfaste slot.*

*Dit navn er den eneste
modgift mod døden.
O vidste, ja vidste al verden
det blot!*

*2. Dit navn er en kostelig salve,
som læger,
som lindrer og heler
min sårede sjæl.
Dit navn er min styrke,
som kraftigt mig kvæger;
dit navn er min tilflugt
i ve og i vel.*

*3. Dit navn er en klippe,
når fristet jeg bliver,
et grundfæstet tårn,
som ej omstyrtes kan,
et lys, som den tætteste tåge
fordriver,
en kilde, som giver mig
levende vand.*

*4. Dit navn har bevist
på mit fattige hjerte
den livskraft og styrke,
som ligger deri;
det stiller min uro
og lindrer min smerte
og gør mig fra dødens
forfærdelse fri.*

*5. Dit navn skal mig altid
beskytte og bære
og rejse mig op,
når jeg falder omkuld.
O, lad da dit herlige navn
få al ære,
du trofaste Frelser og
Hyrde så huld!*

*6. Så vil jeg dit herlige
navn da lovsjunge,
o Jesus, så længe
jeg endnu er her.
Må siden i evighed
hjerte og tunge
forkynde, hvor stort og
højlovet det er!*

Lina Sandell 1858

berring. Eg fekk sjå det i eit himmelsk lys, dette: *Jesus kom ikkje for dei som var født på ny!* Han kom for syndarar, for fortapte, for ufrelste, for slike som alt er galt med. Så var frelseverket mitt akkurat slik som eg hadde det! Så var eg fri og frelst, glad og takksam. Det har du òg grunn til å vera – med tanke på kven Jesus kom for.

Så kan ein spørja: Var dette ei farleg eller skadeleg forkynning? Det trur eg ikkje. Ho verka slik at eg mista alt mitt eige – og førde til at eg fekk sjå forsoninga i nytt lys. Herren måtte kanskje stella med meg slik for at eg ikkje skulle byggja på noko i meg sjølv. Tenk om eg fekk alt til å stemma med mitt eige. Då ville det fort bli ei tilleggstrøyst til Jesus åleine. Det ville bli, som Rosenius uttrykkjer det ein stad: *ei urein trøyst.*

Jesus var ikkje redd for å vekkja og uroa læreresveinane sine. Ein stad les vi at dei vart så redde at dei skreik. Det var då han kom vandrande på sjøen! Ein annan gong sa Jesus til dei at ein av dei skulle koma til å svika han. Det gjaldt jo berre Judas, men det skaka opp heile flokken. Ein gong låg han i båten og sov – medan læresveinane var livredde at dei skulle gå under i det opprørde havet. Så kan vi lesa om at då han hadde tala til dei om kor trong porten inn til Guds rike var, vart dei forferda og spurde: «Kven kan då verta frelst?» Og svaret var: «For menneske er dette umogleg». Har du gjort den erfaringa? Vidare seier han: «Men for Gud er alt mogleg» (Mat 19:26). Det er ei ny erfaring vi får gjera når vi har

gått konkurs på alt vårt eige; når Den Heilage Ande tek dekket bort frå augo, og *det* blir *openberra* som vi alltid har *visst!* Då er det som sat i hovudet flytta ned i hjarta. Det blir noko av det same som hende med dei to som var på veg til Emmaus, då Jesus gav seg ilag med dei og la ut Skriftene for dei.

Jesus prøvde å gjera kva han kunne for å berga kvar einaste sjel. Då han såg at innbyggjarane i Jerusalem skulle koma til å forkasta han, gret han. Det var det siste kjærleiken kunne gjera.

Du skal ikkje vera redd for å bli avkledd di eiga rettferd. Lat Herren få ransaka deg. Vi er ikkje i stand til å ransaka oss sjølve, difor bad David at Herren måtte ransaka han. Den evige fortapinga er ei pine som aldri tek slutt.

Kva var det verste i Jesu lidning? Eg vil tru at det var dei tre timane mellom kl. 12.00 og kl. 15.00, då det fall mørke over landet. Då smaka han den evige fortapinga i helvete, forleten av Gud – i pine. Det var nok tanken på dette som gjorde Getsemane-striden så frykteleg for han.

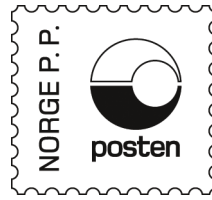
Kva så med deg som er ufrelst? Då er det dette som ventar deg; ikkje tre timar, men alltid – utan ende, evig.

Og du som bekjenner deg som ein kristen, kan du lettsindig gjeva deg over til synda når Jesus har lide så mykje for deg?

Det fryktelegaste som kan henda eit menneske, må vera å koma fram til himmelens port og tru at alt er i orden – og så enda i den evige fortapinga. Det skal koma til å skje for mange, seier Jesus.

«Ransak *meg* Herre!»

L&E

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Mitt vitnesbyrd om korset

Av Fredrik Wisløff

Det året jeg ble student, fikk jeg en kjær gave av en venn. Den ble meg kjær – ikke fordi den var kostbar, for det var den ikke – men fordi den kom til å tale så sterkt til min sjel.

Gaven var et kors, et lite, hvitt trekors; men dette korset var slik at det lyste i mørket. Jeg hengte det over døren, slik at det hang rett imot meg når jeg hadde lagt meg. Om kvelden når jeg hadde slukket lampen, lyste dette korset imot meg i mørket, og talte sitt stille, sterke språk til mitt hjerte. Å, hvor jeg trengte det nettopp i den tiden, så mye av det gamle holdt på å ramle for meg; barnetroen skulle igjennom tenkningens ildprøve og jeg var redd det hele skulle brenne opp. Og satan satte inn på mitt ungdomsliv med så mange kvasse piler; han siktet og traff og såret.

Men Gud skje lov: han såret ikke til døden. Det var korset som reddet meg. Og det leget meg. Da det mang en kveld var mørkere i min sjel, enn i mitt soverom, lyste korset imot meg, og talte stille, og så måtte mørket vike for korset.

Det lille, hvite trekors har jeg mistet. Jeg vet ikke hvor det er, men det kors som dette talte om, det har jeg ikke mistet. Jeg vet godt hvor det er. Det er mitt aller dyreste eie. Gud, gi at jeg aldri, aldri må miste det.

Dessverre har jeg nok ofte flyttet øyet bort ifra korset. Alt som er syndig, skakk-kjørt og galt i mitt liv kommer av det. Men alltid har han vist meg korset igjen og så er det blitt lys i mørket. (...)

Jesus, vil du holde korset opp for meg *gjennom hele livet*? Når min kjærlighet holder på å bli kald, når troen er ved å svikte, når øyet får lyst på denne verdens ting, når mine trinn er ved å gli ut og min fot vil snuble, *Jesus, vil du da holde korset opp for meg?* For ditt kors må alle satans piler falle. Med øyet festet på korset mister synden sin glans. Ved ditt kors tennes min kjærlighet i brann og troen løfter igjen sitt hode. Bare jeg får se korset, er jeg reddet.

*Fra «Med ham til Golgata»
Indremisjonsselskapets forlag,
Oslo 1934*